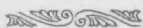

nobenega sorodnika ni bilo ob odprti jami. Samo Polanškovi, ki smo se jim pridružili pred cerkvijo mi, da pospremimo Jureta na zadnji poti.

Ko so gospod župnik odmolili molitve za rajnega, so odšli. Več drobnih rok je pa seglo po grudi in jo vrglo na krsto. Zadnji pozdrav. Pa ne zadnji spomin.

Ludvik Koželj.

Sveti Peter, čebelar.

(Legenda.)

Nekega lepega poletnega dne pokliče sveti Peter Jezusa, naj gre pogledat njegov ulnjak. Bilo je pa to baš tisti čas, ko so rojile čebele. Ko je sveti Peter Jezusu kazal ulje, izleti iz enega panja velik roj čebel, pa se vsedejo na bližnjo hruško. Sveti Peter teče, izvanredno vesel, po panj, da bi pogrebel vanj čebele. Medtem je pa sedel Jezus v senci košate hruške in pozorno opazoval svetega Petra, kako je hitel, da bi spravil čebele v panj. Dan je bil neznosno vroč. Čebele niso hotele v panj, ampak so letale okolo svetega Petra in mu sedale na roke, na vrat in glavo. V tem šumu pa piči ena čebela svetega Petra v vrat. Peter hoče čebeli streti glavo, toda ni imel časa, kajti čebele so od vseh strani priletele in ga grozno opikale. Jezusu se je smilil sveti Peter, zato je zapovedal čebelam in šle so v panj. Ko je bil sveti Peter s tem poslom gotov, je potožil Jezusu svojo nesrečo in se mu zahvalil, da ni umrl. Pa mu Jezus ljubeznivo odvrne: »Poslušaj me, Peter, in si dobro zapomni! Če bi jaz ravnal z grešniki tako, kakor si ti danes z čabelo, bi moral pomoriti vse ljudi.

Sveti Peter je uvidel, da je bil čebelam krut, in je obljubil, da bo z živalmi in ljudmi potrpežljiv.

France Brzin.

